

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Českém Krumlově rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Erbovou v hlavním líčení konaném dne 30. 9. 2020 v Českém Krumlově

takto:

Obžalovaný [redacted], narozený [redacted], trvale bytem [redacted], okres [redacted], stíhaný jako uprchlý podle § 302 trestního řádu,

je vinen, že

v době od 22. 5. 2018 do 7. 4. 2020 v obci Chlum, okres Český Krumlov, v obci Jestřebí, okres Česká Lípa, ani nikde jinde neplnil svou zákonnou vyživovací povinnost na svou nezletilou dceru [redacted], narozenou [redacted], svěřenou do výchovy matky [redacted], narozené [redacted], bytem [redacted], okres Český Krumlov, a to přesto, že konkrétní výše vyživovací povinnosti mu byla stanovena rozsudkem Okresního soudu v Českém Krumlově ze dne 6. 1. 2016 č. j. 8 P 72/2015-157 měsíční částkou 1 500 Kč, splatnou vždy do každého 15. dne v měsíci k rukám matky dítěte, čímž za výše uvedené období dluží na výživném částku ve výši nejméně 33 000 Kč, přičemž plnění vyživovací povinnosti se vyhýbal tím, že s matkou i dcerou přerušil veškerý kontakt a zdržuje se na neznámém místě,

tedy

úmyslně se vyhýbá plnění své zákonné povinnosti vyživovat jiného po dobu delší než čtyři měsíce,

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kulichová

čímž spáchal

přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 2 trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 196 odst. 2 trestního zákoníku **k trestu odnětí svobody ve výměře 1 (jednoho) roku.**

Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku **se obžalovaný pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznice s ostrahou.**

Odůvodnění

1. Na základě provedeného dokazování bylo zjištěno, že obžalovaný [REDAKCE], stejně jako již v minulosti, ani v období od 22. 5. 2018 do 7. 4. 2020 neplnil svou zákonnou výživovací povinnost ke své nezletilé dceři [REDAKCE], narozené [REDAKCE]. Konkrétní výše výživovací povinnosti mu byla stanovena rozsudkem Okresního soudu v Českém Krumlově ze dne 6. 1. 2016 č. j. 8P 72/2015-157 měsíční částkou 1 500 Kč splatnou vždy do každého 15. dne v měsíci k rukám matky. Za výše uvedené období tak na výživném dluží částku ve výši nejméně 33 000 Kč. Plnění výživovací povinnosti se přitom vyhýbal, neboť s matkou i dcerou přerušil veškerý kontakt, odcestoval do zahraničí, aniž by jim sdělil přesné místo svého pobytu. Do současné doby ani matce, ani dceři, není známo jeho současné bydliště.
2. Hlavní líčení proběhlo v nepřítomnosti obžalovaného [REDAKCE], který je neznámého pobytu a je stíhán jako uprchlý (usnesení č.l. 81 spisu).
3. Z výpovědi svědkyně [REDAKCE], matky nezletilé [REDAKCE], bylo zjištěno, že [REDAKCE] navštěvuje 6. třídu základní školy, je zdravá. Bydlí společně s manželem a jejich dalšími dvěma dětmi ve společné domácnosti. S obžalovaným byla naposledy v kontaktu v květnu 2020, kdy se jí podařilo ho zkontaktovat prostřednictvím sociální sítě Facebook. Obžalovaný jí na sebe adresu nesdělil, pouze měl na sociální síti v obecných údajích o své osobě, že by se měl zdržovat někde na severu republiky. Pokud se ho dotazovala na hrazení výživného, nedokázal jí obžalovaný nic konkrétního odpovědět. Pouze jí sdělil, že je zaměstnán a vydělává si asi 5 000 Kč měsíčně. O jeho konkrétním pobytu tak svědkyně nemá žádných konkrétních informací, obžalovaný jí na sebe adresu nesdělil, ani v rámci posledního kontaktu se o dceru nezajímal. Nezeptal se na její zdravotní stav, ani školní prospěch. Uzavřela, že tomu tak bylo prakticky vždy. Obžalovaný se jednou za čas objevil a následně opět někam zmizel. Výživné jí samozřejmě chybí, jde o peníze její dcery, mohla by jí občas přilepšit.
4. Skutkový stav byl dále zjištěn i z listinných důkazů. Z rozsudku Okresního soudu v Českém Krumlově ve věci sp. zn. 8P 72/2015 (č.l. 23-24 spisu) bylo zjištěno, že nezletilá [REDAKCE] byla svěřena do výchovy matky a obžalovanému bylo stanoveno výživné částkou 1 500 Kč. Z rodného listu nezletilé [REDAKCE] (č.l. 27 spisu) se zjišťuje, že jejím otcem je obžalovaný. Ze sdělení Okresního soudu v Českém Krumlově (č.l. 28 spisu) se podává, že obžalovaný si od poslední úpravy nezažádal o snížení výživného. Ze zpráv Úřadu práce ČR (č.l. 30-36 a 53 spisu) se podává, že svědkyně [REDAKCE] byla v rozhodném období na rodičovské dovolené. K obžalovanému je zjišťováno, že ten není veden v evidenci uchazečů o zaměstnání, poslední evidence byla v roce 2017. Obžalovanému nebyly vypláceny žádné dávky státní sociální podpory, ani dávky pomoci v hmotné nouzi. Ze zprávy Okresní správy sociálního zabezpečení (č.l. 37-38 a 52 spisu) se zjišťuje, že obžalovaný byl naposledy zaměstnán od 1. 5. 2018 do 21. 6. 2018 pod organizací [REDAKCE] a od 18. 7. 2018 do 9. 1. 2019 u organizace [REDAKCE] s.r.o. V období od 17. 7. 2018 do 9. 1. 2019 měl být evidován i u firmy [REDAKCE] s.r.o. Ze spisového materiálu zdejšího soudu sp. zn. 4T 97/2018 vyplývá, že obžalovaný byl v minulosti odsouzen pro totožnou trestnou činnost, kdy výživné neplatil

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kulichová

v období od 1. 4. 2017 do 21. 5. 2018, za což mu byl uložen podmíněný trest odnětí svobody, který byl následně zrušen v rámci ukládaného souhrnného trestu.

5. Soud zhodnotil provedené důkazy jednotlivě a zároveň v jejich logickém souhrnu. Dospěl při tom k závěru, že se obžalovaný dopustil trestné činnosti tak, jak je popsáno shora ve výroku tohoto rozsudku. Bylo bezpečně prokázáno, že obžalovaný v době od 22. 5. 2018 do 7. 4. 2020 neplnil svou zákonnou vyživovací povinnost k dceři [REDACTED]. Za uvedené období na výživném neuhradil sebemenší částku a k rukám matky tak dluží nejméně 33 000 Kč. Pokud jde o stránku skutkovou, nevznikají zde žádné pochybnosti. To, že výživné placeno nebylo, vyplývá především z výpovědi svědkyně [REDACTED]. Částku výživného, jak byla na nezletilou [REDACTED] stanovena v opatrovnickém řízení, považuje soud za přiměřenou i pro účely tohoto řízení trestního. V té souvislosti byl zohledněn věk dítěte a jeho potřeby. Bylo vycházeno i z obecných výdělkových možností obžalovaného, kdy obžalovaný sice k věci vyslechnut nebyl, nicméně z výpovědi matky nezletilé [REDACTED] bylo zjištěno, že obžalovaný byl v nedávné době se svědkyní v kontaktu přes sociální síť a sdělil jí, že je zaměstnán. Rovněž z důkazů listinných a to zejména ze zpráv Úřadu práce ČR se podává, že minimálně do začátku ledna 2019 měl být obžalovaný evidován u několika agentur. Je tedy evidentní, že obžalovaný si na svoji obživu dokáže finanční prostředky opatřit, zároveň však nemá potřebu absolutně ničeho přispívat na výživu své nezletilé dcery a toto nechává zcela na matce nezletilé. To, že bylo v možnostech obžalovaného výživné hradit, je dovozováno i ze sdělení Okresního soudu v Českém Krumlově, opatrovnického oddělení, ze kterého se podává, že obžalovaný si nepodal od poslední úpravy návrh na snížení výživného. Provedeným dokazováním bylo tedy potvrzeno, že u obžalovaného se nejedná o objektivní neschopnost platit výživné na své dítě, nýbrž o úmyslné jednání, o účelový postup. O tom svědčí i ta skutečnost, že osobně se obžalovaný s dcerou viděl naposledy před řadou let. Od té doby se o ni absolutně nezajímá a ani při posledním písemném kontaktu se svědkyní [REDACTED] se na svoji dceru vůbec nezeptal. Své vyživovací povinnosti si přitom musí být obžalovaný vědom, neboť v minulosti již byl pro totožnou trestnou činnost odsouzen. Lze tak uzavřít, že stav, kdy na své dítě nepřispívá ničím, trvá již celé roky. Obžalovaný je přitom mužem v produktivním věku, je tak naprosto nereálné, aby skutečně nebyl schopen sehnat nejen žádné stálé zaměstnání, ale dokonce ani dlouhodobější brigádu, z níž by získal příjem umožňující alespoň částečné hrazení výživného. Z listinných důkazů bylo zjištěno, že obžalovaný v posuzovaném období nebyl veden v evidenci uchazečů o zaměstnání. Nepobíral rovněž dávky státní sociální podpory, ani dávky v hmotné nouzi. Lze tak předpokládat, že měl dostatek finančních prostředků, aby mohl plnit vyživovací povinnost, když nemusel žádat stát o pomoc při hledání zaměstnání. I za předpokladu, že tomu tak nebylo a obžalovaný nedisponoval potřebnými finančními prostředky, pak je třeba zdůraznit, že se o získání jakýchkoli finančních prostředků ani nepokusil, jelikož se na úřadu práce ani nezaevidoval a nepožádal příslušné orgány o poskytnutí dávek sociální pomoci. Za této situace by pak bylo pouze věcí obžalovaného, že svým nezodpovědným a liknavým přístupem se připravil o možnost jakéhokoli příjmu a tak i o možnost hradit výživné na svoji dceru. Soud tedy uzavírá, že bylo v možnostech i schopnostech obžalovaného výživné na nezletilou dceru hradit.
6. Dále bylo soudem zjištěno, že obžalovaný se po celé posuzované období zdržoval na neznámém místě, od přesně nezjištěného data zcela určitě v zahraničí. Z listinných důkazů a to zejména ze sdělení Okresního soudu v Liberci je patrné, že v září letošního roku měl být obžalovaný vyhoštěn z území Velké Británie a měl být deportován zpět do [REDACTED] republiky. Při mezipřistání ve Francii v Paříži se opět však podařilo obžalovanému zmizet. Podle názoru soudu obžalovaný tímto způsobem znemožňuje matce, aby se po něm domáhala placení výživného, ať již urgencemi či cestou výkonu rozhodnutí (exekucí) a tímto způsobem se tak naprosto úmyslně vyhýbá plnění své vyživovací povinnosti. Navíc musí být zdůrazněno, že vyživovací povinnost opatrovnickým soudem byla stanovena před 4 lety, v době, kdy nezletilé [REDACTED] bylo 8 let, a od té doby se jistě její potřeby, resp. náklady spojené s její výchovou a výživou navýšily.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kulichová

7. Soud po provedeném dokazování tedy dospěl k následujícímu závěru a to, že se obžalovaný dopustil skutku tak, jak je popsán pod bodem 1.) odůvodnění rozhodnutí. Po právní stránce vykazuje jednání obžalovaného znaky skutkové podstaty přečinu zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 2 trestního zákoníku, neboť se úmyslně vyhýbal plnění své zákonné povinnosti vyživovat jiného po dobu delší než 4 měsíce. Zjištěná doba neplnění vyživovací povinnosti představuje dobu téměř 2 let. Z provedeného dokazování je přitom evidentní, že v tomto protiprávním jednání obžalovaný pokračuje i nadále, neboť výživné neplatí ani po datu 7. 4. 2020.
8. Vzhledem k délce doby neplnění vyživovací povinnosti, přičemž šlo o neplnění absolutní, dále i pak recidivě obžalovaného, je třeba jeho jednání označit za společensky škodlivé. Z tohoto jednání musejí být proti obžalovanému vyvozeny již trestně právní důsledky. Uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu nemůže být dostačující (§ 12 odst. 2 trestního zákoníku). Obžalovaný se trestného činu dopustil ve formě úmyslu přímého podle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, neboť způsobem v zákoně popsaným chtěl porušit chráněný zájem a také tak ve skutečnosti učinil. Obžalovaný se byl velmi dobře vědom své vyživovací povinnosti k nezletilému dítěti a tuto z vlastní vůle úmyslně a dlouhodobě neplní.
9. Při úvaze o druhu a výši trestu soud vycházel z ustanovení § 37 až § 39 trestního zákoníku. V té souvislosti hodnotil povahu a závažnost spáchaného trestného činu, osobní, rodinné, majetkové a jiné poměry obžalovaného. Přihlédnuto bylo k jeho dosavadnímu způsobu života, možnostem jeho nápravy, jakož i k chování po spáchání činu. Konkrétní závažnost činu je zde zvýšena osobou pachatele, který se trestného činu zanedbání povinné výživy dopouští opakovaně.
10. K osobě obžalovaného bylo zjištěno, že v opisu rejstříku trestů má celkem 13 záznamů z let 2004 až 2018, má zde evidován i jeden záznam z roku 2019 z Velké Británie. Odsuzován byl pro různorodou trestnou činnost, tresty mu byly ukládány výchovné, alternativní, ale i spojené s přímým odnětím svobody. Naposledy byl odsouzen Okresním soudem v Liberci ve věci sp. zn. 7T 72/2018 pro přečin krádeže podle § 205 odst. 2 trestního zákoníku, za což mu byl uložen trest obecně prospěšných prací ve výměře 250 hodin, který do dnešní doby nevykonal. Přehlédnout rovněž nelze, že se obžalovaný částečně protiprávního jednání dopouští i ve zkušební době předchozího odsouzení a to konkrétně ve věci Okresního soudu v Benešově sp. zn. 2T 90/2017.
11. Při stanovení druhu a výměry trestu soud přihlížel kromě shora uvedených skutečností, též k existenci polehčujících a přitěžujících okolností. Obžalovanému přitěžovalo, že již byl pro trestný čin odsouzen (§ 42 písm. p) trestního zákoníku), navíc se jedná o recidivu speciální. Polehčující okolnosti ve smyslu § 41 trestního zákoníku shledány nebyly.
12. Podle § 196 odst. 2 trestního zákoníku byl obžalovaný ohrožen trestem odnětí svobody až na 2 roky. Při zohlednění všech shora popsáných skutečností, osoby obžalovaného, okolností činu, při zohlednění přitěžujících okolností a absence okolností polehčujících, považuje soud za přiměřený trest odnětí svobody ve výměře 1 roku, tedy přesně v jedné polovině zákonné trestní sazby. Je naprosto evidentní, že pro dosažení účelu trestu musí být tento uložen v nepodmíněné formě a to i při respektování ustanovení § 55 odst. 2 trestního zákoníku. Vzhledem k osobě pachatele, jeho recidivě, jeho chování během posledních několika let, kdy není v naprosto žádném kontaktu se svojí nezletilou dcerou, je zjevné, že uložení jiného trestu (alternativního, výchovného), by zjevně nevedlo k tomu, aby dále vedl řádný život. Obžalovaný neplatí výživné na svoji dceru po velice dlouhou dobu. K žádné pozitivní změně v jeho chování nedošlo ani přes předchozí odsouzení. Dle názoru soudu je tak trest nepodmíněný namíste, byť si je soud vědom, že pachatele této trestné činnosti je vhodnější ponechat na svobodě a směřovat ho k nalezení zaměstnání tak, aby bylo výživné hrazeno. Pro výkon tohoto trestu pak byl obžalovaný dle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku zařazen do věznice s ostrahou.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání a to ve lhůtě 8 dnů ode dne doručení písemného vyhotovení rozsudku, když odvolání se podává ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích prostřednictvím Okresního soudu v Českém Krumlově, a to ve trojím vyhotovení. Státní zástupce může rozsudek napadnout pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozsudku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného.

Obžalovaný může rozsudek napadnout odvoláním, pokud jde o výrok, který se ho přímo dotýká, v jeho prospěch tak mohou učinit rovněž příbuzní v pokolení přímém, sourozenci, osvojenec, osvojitel, manžel či druh. Ve prospěch mladistvého obžalovaného může odvolání podat samostatně i orgán pověřený péčí o mládež. Poškozený, který se připojil k trestnímu řízení s nárokem na náhradu škody, může rozsudek napadat, pokud jde o výrok o náhradě škody. Osoby oprávněné rozsudek napadat pro nesprávnost některého jeho výroku jej mohou napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro vady řízení, které předcházelo vyhlášení rozsudku, jestliže tyto vady byly způsobilé přivodit, že některý z výroku rozsudku je nesprávný, nebo že chybí. Odvolání musí být ve shora uvedené lhůtě odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán, jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

Skončilo-li řízení proti uprchlému pravomocným odsuzujícím rozsudkem a poté pominuly důvody, pro které se řízení proti uprchlému vedlo, na návrh odsouzeného podaný do osmi dnů od doručení rozsudku soud prvního stupně takový rozsudek zruší a v rozsahu stanoveném v odstavci 1 se hlavní líčení provede znovu (§ 306a odst. 2 trestního řádu).

Český Krumlov 30. září 2020

JUDr. Martina Erbová v. r.
samosoudkyně